

Bordás Máté

A séta terhel. De a tánc –
kérlek, hagyd el magad,
a mozdulat: két fordulat
a pályád körül, hogy kezem
a tiédből kicsavarodjon, és tovább
lépj – újra séta. Terhel. Beakad
a csípőm, mintha elfelejteném
a lábak egymásutánjában
harminc év mintázatát.
A teher gömbkalitkában,
a testem legmagasabb pontját
a földhöz legközelebbi porcikáim
biztatják. A kettő között
bizalmatlan szervek, és övük
már a fej. Fáradnak a lábak,
terjed a súly a testben: a válladra
ül a terhelés poétikája. A versvilágon
kívül csak szorongás.

{*} **szél**, arcom dűne, karjaim
Éósz karjai, ahogy Zephüroszt
tartja a bolygó felett. *Éjszaka
kezemben a telefon – és terhelem
magam, álmaim intenzitását
lumenben mérem, szemgödrombe
adagolom. Szóláncokkal altatom
magam: séta-arany-nyár-ringat-tudás.
A végződés beakad, séta, arany, nyár,
ringat, tudás, segítenek a szavak,
aludni, de most szabotázs, spirál-
migrén, terhelés, séta, arany, nyár,
ringat, teher-roppant-tudás-